

DOLÇAINERS EMBLEMÀTICS

AGUSTÍ BLASCO PUJOL “L’ÚLTIM DOLÇAINER DE BORRIANA”

Agustí Blasco Pujol, l’últim dolçainer de Borriana, va nèixer a Vilafamés allà pel 1903. De xicotet era un xiquet trempat i punter a l’escola. Un notari de València que estiuejava a Vilafamés va observar que Agustinet valia per als llibres i va proposar-li a sa mare d’endur-se’l a València per donar-li estudis. València, tan lluny en aquell temps, era una distància insalvable per a l’amor d’una mare.

Prompte mostrà interès per la música i el mestre de la banda del poble li ensenyà solfeig i clarinet. Al poc de temps s’incorporà a la Banda de Música de Vilafamés.

De jove rondava a Inés, filla d’un guàrdia civil del poble. Quan van formalitzar les seues relacions, van destinar a Borriana al seu futur sogre. A Borriana es casaren, al carrer Santa Elvira, al núm. 21, on es posaren a viure i tingueren una filla, de nom Inés.

Agustí, amant de la música, es comprà una dolçaina a València i, provant, provant, va anar arrancant-li les notes i lligant alguna cançoneta. La seua base musical li servia molt per fer ràpids progressos.

Tenia, Agustí, dues veïnes molt cantadores que entonaven molt bé. Ell les feia cantussejar les cançons de moda de l’època i, amb el llapis i el pentagrama, anava escrivint les seues notes. Després, amb la canya tocava les cançons i si les cantadores donaven la seua aprovació, repassava les notes en tinta i ja enllestia la partitura.

Quan Agustí assajava amb la dolçaina, la casa se li omplia de tota la xicalla dels voltants que acudia a escoltar-lo. Clar, com a les cases no tenien ràdio, aquella música en directe els agradava molt.

Era la vesprada de la festa quan va tocar la diana i la processó al porrat del seu carrer. Prompte vingueren els festers dels carrers dels voltants a llogar-lo per als porrats. Tocava als porrats dels carrers Santa Ana, del carrer Bugà, del carrer Sant Blai... També a les festes de La Misericòrdia tocava les vesprades de bous.

I més tard li arribaren les cartes dels secretaris de Cabanes, Borriol, La Pobla, Vistabella, la Vall d’Alba, Atzeneta, Benafigos... aparaulant-lo per a les festes majors del poble. Agustí, com que li venia de gust la música, a l’hivern treballava a la taronja i quan arribava el bon temps i les festes dels pobles, es dedicava a la dolçaina. S’estava fora de casa quatre o cinc setmanes, tocant la dolçaina, venia a casa tres o quatre dies i tornava a anar-se’n.

Tots deien que Agustí era molt bon dolçainer: pel seu caràcter alegre, per la seua cultura, pel seu extens repertori (tocava durant tota una vesprada sense repetir cap cançó); i també estava actualitzat (tocava les cançons de moda, sempre ben assessorat per les seues veïnes cantadores).

En aquella època es viatjava en l’autobús de línia. Agustí havia d’estudiar bé els horaris i els enllaços per tal d’arribar puntualment a la seua destinació. De vegades l’esperaven a vora carretera per fer l’última part del trajecte amb ase. També preparava una maleta, ben grandeta ella, (la seua filla Inés la conserva) on –a més de les mudesportava dues dolçaines, la canya, les partitures i el tabal, que també era de la seua propietat. Això després d’haver quedat en trobar-se a un lloc amb el seu tabaleter, Miguel, que vivia a Vilafamés.

Contava Agustí que, allà on anava, sempre li donaven molt bon menjar i en quantitat, que per als temps que corrien ja estava molt bé. Però sobre això contava una “passaeta” de quan va arribar al Portell de Morella, ja quasi de nit i caient una forta nevada. La mestressa de la casa on l’havien allotjat li va demanar què li abelliria sopar. Agustí va pensar que per entrar en calor, podria començar amb una sopeta d’all. Pareix ser que allà no coneixien aquest senzill plat i la mestressa de casa el va fer més senzill: li va treure a la taula un plat d’aigua bullint, un preciós cap d’all i un tros de pa de fogassa. Al Portell no va tornar, segons deia, pel fred i perquè queda lluny.

Quan anava per primera vegada a un poble, algun vell li tararejava el ball típic d’allí i mentre que no el treia per poder tocar-lo a l’endemà, no se n’anava a dormir.

A casa, la seua dona Inés i ell, van obrir una botiga d’ultramarins i siga perquè el negoci anava bé o perquè Agustí ja s’havia cansat d’anar pels pobles, va deixar de tocar la dolçaina de manera semiprofessional, encara que quan pujava al poble o tenia ocasió, li pegava una “passaeta”.

Agustí va morir a Borriana el 26 de març del 1977.

Segons l’autor d’aquesta biografia, hi ha un cert paral·lelisme entre la trajectòria musical d’Agustí i la del gran dolçainer contemporani Pasqualet de Vila-real: tots dos amb formació musical, tocant a la banda del poble el clarinet, autodidactes quant a la dolçaina i amb un caràcter alegre i obert a la festa, propi dels bons dolçainers.

(Ramon Segarra Palanques. Membre del Grup de Dolçainers i Tabaleters de Vila-real i de la Colla de Borriana. Extret del llibre *A Tabal i Dolçaina* del Grup de Dolçainers i Tabaleters de Vila-real)